

POSTANOWIENIE

Dnia 11 kwietnia 2018 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Krzysztof Cesarz

w sprawie zainicjowanej pismem J.L.
po rozpoznaniu w Izbie Karnej na posiedzeniu w dniu 11 kwietnia 2018 r.,
kwestii dopuszczalności wydania zarządzenia w dniu 15 stycznia 2018r.,
przez sędziego Sądu Rejonowego w Z. i przyjęcia pisma J.L.
z dnia 15 stycznia 2018 r. jako zażalenie na to zarządzenie,

p o s t a n o w i ł:

uchylić zarządzenie z dnia 15 stycznia 2018 r., wydane przez przewodniczącego II Wydziału Karnego Sądu Rejonowego w Z. o odmowie przyjęcia kasacji (k. 48 akt II Kp [...] /17).

UZASADNIENIE

Postanowieniem z dnia 16 marca 2017 r., sygn. akt II Kp [...] /17, wydanym w trybie art. 329 k.p.k., Sąd Rejonowy w Z., po rozpoznaniu zażalenia J.L. na postanowienie z dnia 14 grudnia 2015 r. o odmowie wszczęcia dochodzenia w sprawie o czyn z art. 90 ustawy – Prawo budowlane, utrzymał w mocy zaskarżone postanowienie. W dniach 19 kwietnia 2017 r., 31 maja 2017 r., 19 lipca 2017 r., 31 sierpnia 2017 r. i 2 listopada 2017 r. J.L. składał pisma, nazwane m.in. „zażalenie”, w których „nie zgadzał się” na postanowienie Sądu z dnia 16 marca 2017 r. Pisma te były załączane do akt bez nadania im biegu, po pouczeniu J.L., w wykonaniu zarządzenia prezesa Sądu lub upoważnionego sędziego, że na to postanowienie nie przysługuje zażalenie, a pisma będą pozostawione w aktach (k. 14 – 15, 24 – 25, 29 – 30, 38 – 39, 44). Kolejne, analogiczne pismo J.L. z dnia 13 grudnia 2017 r., ale również wcześniejsze, poczynając od pisma z dnia 19 lipca 2017 r., upoważniony sędzia zarządzeniem z dnia 15 stycznia 2018 r. potraktował jako

kasację od postanowienia Sądu Rejonowego w Z. z dnia 16 marca 2017 r. i odmówił na podstawie art. 429 § 1 k.p.k. jej przyjęcia jako niedopuszczalnej. J.L. w dniu 15 lutego 2018 r. złożył pismo, które zarządzeniem z dnia 20 lutego 2018 r. zostało potraktowane i przyjęte jako zażalenie na zarządzenie z dnia 15 stycznia 2018 r. a następnie przedstawione Sądowi Najwyższemu.

Stwierdzić w związku z tym należy, że żadne z pism J.L. uznanych za kasację, nie ma tego charakteru. Ich autor ani nie określał tych pism „kasacją” ani nawet nie nadał im formy i treści takiego pisma procesowego. Dlatego nie powinno zapaść zarządzenie z dnia 15 stycznia 2018 r., a pismo J.L. z dnia 15 lutego 2018 r. nie mogło być potraktowane i przyjęte jako zażalenie. W konsekwencji, Sąd Najwyższy nie stał się tu sądem odwoławczym, właściwym do rozpoznania zażalenia. Doszło natomiast do próby posłużenia się najwyższym organem sądowym do postawienia tamy aktywności pisarskiej J.L., która przecież we właściwy sposób była oceniana i spotkała się z odpowiednią reakcją (pozostawienie pism w aktach bez dalszego biegu).

Praktyka taka, to jest wykorzystanie czynności procesowej, jaką jest wydanie zarządzenia, najpierw z dnia 15 stycznia 2018 r. „o odmowie przyjęcia kasacji”, a następnie z dnia 20 lutego 2018 r. o przyjęciu „zażalenia” i przedstawienie go Sądowi Najwyższemu, jest nie do zaakceptowania. Zarządzenia te należy ocenić jako pozór czynności procesowych. Inaczej mówiąc, nie są to czynności procesowe w postaci zarządzeń, które mogły być wydane tylko jako reakcja na **rzeczywiste czynności procesowe** strony (uczestnika postępowania), a nie w celu wskazanym wyżej.

Na skutek jednak wydania decyzji z dnia 15 stycznia 2018 r. przez uprawniony organ i nadanie jej formy procesowej zarządzenia, zaistniało ono jako byt procesowy. Dlatego należało formalnie usunąć tę decyzję z obrotu prawnego przez jej uchylenie.

a.ł.

